

ΔΙΑΤΑΞΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)
της 13ης Σεπτεμβρίου 2001 *

Στην υπόθεση C-467/00 P,

Επιτροπή Προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, Φρανκφούρτη επί του Μάιν (Γερμανία),

Johannes Priesemann, μέλος του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, κάτοικος Φρανκφούρτης επί του Μάιν,

Marc van de Velde, μέλος του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, κάτοικος Usingen-Kransberg (Γερμανία),

και

Maria Concetta Cerafogli, μέλος του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, κάτοικος Φρανκφούρτης επί του Μάιν,

εκπροσωπούμενοι από τους N. Pflüger, R. Steiner και S. Mittländer, Rechtsanwälte, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

αναιρεσείοντες,

που έχει ως αντικείμενο αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 24 Οκτωβρίου 2000 το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (τέταρτο τμήμα) στην υπόθεση T-27/00, Επιτροπή Προσωπικού της ΕΚΤ κ.λπ. κατά ΕΚΤ (Συλλογή Υπ. Υπ. 2000, σ. I-A-217 και II-987), με την οποία ζητείται η εξαφάνιση της διατάξεως αυτής,

* Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική.

όπου ο έτερος διάδικος είναι η

Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα, εκπροσωπούμενη από τις C. Zilioli, V. Saintot και M. López Torres, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τους C. Gulmann, πρόεδρο τμήματος, F. Macken (εισηγητή) και J. N. Cunha Rodrigues, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: P. Léger
γραμματέας: R. Grass

αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα,

εκδίδει την ακόλουθη

Διάταξη

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 27 Δεκεμβρίου 2000, η Επιτροπή Προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (στο εξής: επιτροπή προσωπικού), καθώς και οι J. Priesemann, M. van de Velde και M.

C. Cerafogli, μέλη του προσωπικού της της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (στο εξής: ΕΚΤ), υπέβαλαν, δυνάμει του άρθρου 49 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου, αίτηση αναιρέσεως κατά της διατάξεως που εξέδωσε στις 24 Οκτωβρίου 2000 το Πρωτοδικείο στην υπόθεση T-27/00, Επιτροπή Προσωπικού της ΕΚΤ κ.λπ. κατά ΕΚΤ (Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. I-A-217 και II-987, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη), και με την οποία απέρριψε ως απαράδεκτη την προσφυγή των νυν αναιρεσειόντων περί ακυρώσεως της διοικητικής εγκυκλίου 11/98 της εκτελεστικής επιτροπής της ΕΚΤ, της 12ης Νοεμβρίου 1998, περί της πολιτικής της ΕΚΤ ως προς τη χρήση του Διαδικτύου (Internet).

Νομικό πλαίσιο και ιστορικό της διαφοράς

- 2 Το νομικό πλαίσιο και το ιστορικό της διαφοράς εκτίθενται ως εξής στις σκέψεις 1 έως 9 της αναιρεσιβαλλόμενης διατάξεως:

«1 Το Πρωτόκολλο για το καταστατικό του Ευρωπαϊκού Συστήματος Κεντρικών Τραπεζών και της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας [...], το οποίο έχει προσαρτηθεί στη Συνθήκη ΕΚ (στο εξής: καταστατικό του ΕΣΚΤ), περιέχει, μεταξύ άλλων, τις ακόλουθες διατάξεις:

“Άρθρο 35

Δικαστικός έλεγχος και συναφή θέματα

35.1. Οι πράξεις ή παραλείψεις της ΕΚΤ υπόκεινται σε έλεγχο ή ερμηνεία από το Δικαστήριο στις περιπτώσεις και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα Συνθήκη. Η ΕΚΤ μπορεί να κινήσει δικαστική διαδικασία στις περιπτώσεις και υπό τους όρους που καθορίζονται στην παρούσα Συνθήκη.

[...]

Άρθρο 36

Προσωπικό

36.1. Το διοικητικό συμβούλιο, μετά από πρόταση της εκτελεστικής επιτροπής, καθορίζει τους όρους απασχόλησης του προσωπικού της ΕΚΤ.

36.2. Το Δικαστήριο είναι αρμόδιο για όλες τις διαφορές ανάμεσα στην ΕΚΤ και τους υπαλλήλους της εντός των ορίων και υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται στους όρους απασχόλησής τους.”

- 2 Οι όροι απασχόλησης του προσωπικού της ΕΚΤ (απόφαση της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, της 9ης Ιουνίου 1998, σχετικά με την έγκριση των όρων απασχόλησης του προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, όπως τροποποιήθηκε στις 31 Μαρτίου 1999, ΕΕ L 125, σ. 32, στο εξής: γενικοί όροι απασχόλησης), προβλέπουν, μεταξύ άλλων, τα εξής:

“Τμήμα 8

Προσφυγές και πειθαρχικές διαδικασίες

41. Τα μέλη του προσωπικού μπορούν, κατ' εφαρμογή της διαδικασίας των Staff Rules, να υποβάλλουν στη διοίκηση προς εξέταση παράπονα και ενστάσεις, τις οποίες η διοίκηση εξετάζει με γνώμονα τη συνοχή των

πράξεων που εκδίδονται σε κάθε ατομική περίπτωση στο πλαίσιο της πολιτικής προσωπικού και των όρων απασχόλησης στην ΕΚΤ. Τα μέλη του προσωπικού που δεν μένουν ικανοποιημένα από την έκβαση της διοικητικής εξέτασης μπορούν να κινήσουν τη διαδικασία ενστάσεων που προβλέπουν οι Staff Rules.

Οι ανωτέρω διαδικασίες δεν μπορούν να εφαρμοστούν προς αμφισβήτηση του κύρους:

- i) των αποφάσεων του διοικητικού συμβουλίου ή των εσωτερικών οδηγιών της ΕΚΤ, περιλαμβανομένων των οδηγιών που καθορίζονται με τους γενικούς όρους απασχόλησης ή με τους Staff Rules,
- ii) των αποφάσεων για τις οποίες ισχύουν ειδικές διαδικασίες προσφυγών ή
- iii) των αποφάσεων περί μη μονιμοποίησης δοκίμου υπαλλήλου.

42 Αν έχουν εξαντληθεί όλες οι προβλεπόμενες δυνατότητες εφαρμογής εσωτερικής διαδικασίας, αρμόδιο για κάθε διαφορά μεταξύ της ΕΚΤ και των μελών του προσωπικού της ή των πρώην μελών του προσωπικού της, στα οποία εφαρμόζονται οι γενικοί όροι απασχόλησης, είναι το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Η αρμοδιότητα αυτή περιορίζεται στην εξέταση της νομιμότητας του μέτρου ή της απόφασης, εκτός αν η διαφορά είναι χρηματοοικονομικής φύσεως, οπότε το Δικαστήριο έχει αρμοδιότητα πλήρους δικαιοσύας.

[...]

Τμήμα 9

Εκπροσώπηση του προσωπικού

[...]

46. Πριν από κάθε αλλαγή στους γενικούς όρους απασχόλησης, στους Staff Rules και στα συναφή θέματα, όπως ορίζονται κατωτέρω στο άρθρο 45, πραγματοποιούνται διαβουλεύσεις με την επιτροπή προσωπικού.”

- 3 Οι διατάξεις αυτές διασαφηνίζονται με τους κανονισμούς και τις ρυθμίσεις που εφαρμόζονται στους υπαλλήλους της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας (στο εξής: Staff Rules), που προβλέπουν, μεταξύ άλλων, τα εξής:

“Τμήμα 8

Προσφυγές και πειθαρχικές διαδικασίες

[...]

- 8.2. Προσφυγές ενώπιον του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης

Οι κατωτέρω διατάξεις αποτελούν γενικές εκτελεστικές διατάξεις του άρθρου 42 των γενικών όρων απασχόλησης.

8.2.1. Οι προσφυγές ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων ασκούνται εντός προθεσμίας δύο μηνών. Η προθεσμία αυτή αρχίζει να τρέχει:

- από την ημερομηνία της κοινοποιήσεως στο ενδιαφερόμενο μέλος του προσωπικού της οριστικής αποφάσεως επί της ενστάσεως του ή
- από την ημερομηνία λήξεως της προθεσμίας ενός μηνός που ισχύει για τη διαδικασία ενστάσεως, εφόσον δεν έχει εκδοθεί καμία απόφαση εντούτοις, αν εκδοθεί ρητή απόφαση περί απορρίψεως της ενστάσεως μετά τη λήξη της προαναφερθείσας προθεσμίας ενός μηνός, αλλά πριν από τη λήξη της δίμηνης προθεσμίας που προβλέπεται για την άσκηση προσφυγής, αρχίζει νέα προθεσμία για την άσκηση προσφυγής. [...]"

4 Το άρθρο 11.2 του εσωτερικού κανονισμού της ΕΚΤ, της 22ας Απριλίου 1999, όπως έχει τροποποιηθεί (ΕΕ 1999, L 125, σ. 34), προβλέπει τα εξής: “Με την επιφύλαξη των άρθρων 36 και 47 του καταστατικού, η εκτελεστική επιτροπή εκδίδει οργανωτικούς κανόνες [...]. Οι κανόνες αυτοί είναι δεσμευτικοί για το προσωπικό της ΕΚΤ.” Βάσει της διατάξεως αυτής, η εκτελεστική επιτροπή εξέδωσε στις 12 Νοεμβρίου 1998 τη διοικητική εγκύκλιο 11/98 περί της πολιτικής της ΕΚΤ ως προς τη χρήση του Διαδικτύου (Internet) (στο εξής: διοικητική εγκύκλιος 11/98 ή επίδικη πράξη). Η εγκύκλιος αυτή προβλέπει και δημοσιοποιεί τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες τίθενται στη διάθεση του προσωπικού της ΕΚΤ οι υπηρεσίες του Διαδικτύου. Καθορίζει την πολιτική της ΕΚΤ ως προς τη χρήση του Διαδικτύου, καθώς και τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μελών του προσωπικού της ΕΚΤ που απορρέουν από τη χρήση αυτή. Η έκδοση της διοικητικής εγκυκλίου 11/98 πραγματοποιήθηκε χωρίς προηγούμενες διαβουλεύσεις με την επιτροπή προσωπικού της ΕΚΤ.

5 Η διοικητική εγκύκλιος 11/98 περιήλθε σε γνώση των μελών του προσωπικού στις 12 Νοεμβρίου 1998 με ηλεκτρονική μορφή και την επόμενη ημέρα με έγγραφο.

- 6 Με έγγραφο της 20ής Δεκεμβρίου 1999, η επιτροπή προσωπικού της ΕΚΤ ζήτησε από τον αντιπρόεδρο της ΕΚΤ να ανακαλέσει τη διοικητική εγκύκλιο 11/98, διότι πριν από την έκδοσή της δεν είχαν πραγματοποιηθεί διαβουλεύσεις μαζί της κατ' εφαρμογή του άρθρου 46 των γενικών όρων απασχόλησης.
- 7 Με έγγραφο της 10ης Ιανουαρίου 2000, ο γενικός διευθυντής διοικήσεως και προσωπικού της ΕΚΤ απάντησε ότι η υποχρέωση διαβουλεύσεως με την επιτροπή προσωπικού δεν ίσχυε για τους εν λόγω κανόνες.
- 8 Τον Ιανουάριο 2000 η επιτροπή προσωπικού της ΕΚΤ ζήτησε συλλογικά να υποβληθεί σε διοικητικό έλεγχο η απόφαση της εκτελεστικής επιτροπής με την οποία εκδόθηκε η διοικητική εγκύκλιος 11/98.
- 9 Εντούτοις, χωρίς να εξαντλήσουν όλες τις εσωτερικές διοικητικές διαδικασίες προσβολής της επίδικης πράξης, οι οποίες προβλέπονται από τα άρθρα 41 και 42 των γενικών όρων απασχόλησης και διασαφηνίζονται από τα άρθρα 8.1 και 8.2 των Staff Rules, η επιτροπή προσωπικού της ΕΚΤ, ενεργούσα για λογαριασμό της, και τρία από τα μέλη της ατομικά άσκησαν την παρούσα προσφυγή, με την οποία ζητούν την ακύρωση της διοικητικής εγκυκλίου 11/98 για τον λόγο ότι η έκδοσή της εν λόγω διοικητικής εγκυκλίου πραγματοποιήθηκε χωρίς προηγούμενες διαβουλεύσεις με την επιτροπή προσωπικού της ΕΚΤ.»

Η διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη

- 3 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 15 φεβρουαρίου 2000, οι προσφεύγοντες και νυν αναιρεσιόντες ζήτησαν από το Πρωτοδικείο, μεταξύ άλλων, να διατάξει την ΕΚΤ να παύσει να συνάγει δικαιώματα ή υποχρεώσεις του προσωπικού της από τη διοικητική εγκύκλιο 11/98, να ανακαλέσει την εν λόγω εγκύκλιο και να παύσει να θεσπίζει κανόνες για τη ρύθμιση της συμπεριφοράς του προσωπικού στο σύνολό του χωρίς προηγούμενη διαβούλευση με την επιτροπή προσωπικού, καθώς και να επιβεβαιώσει ότι η διοικητική εγκύκλιος

11/98 είναι άκυρη και χωρίς έννομο αποτέλεσμα λόγω προσβολής των δικαιωμάτων της επιτροπής προσωπικού.

- 4 Η ΕΚΤ, με χωριστό δικόγραφο, που κατέθεσε στις 18 Μαΐου 2000, ζήτησε να απορριφθεί η προσφυγή ως απαράδεκτη. Οι νυν αναιρεσιόντες γνωστοποίησαν τις παρατηρήσεις τους επί της ενστάσεως απαραδέκτου στις 26 Ιουνίου 2000.
- 5 Το Πρωτοδικείο απέρριψε εκ προοιμίου, με τη σκέψη 15 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, το επιχείρημα των αναιρεσιόντων ότι η ΕΚΤ δεν μπορεί να εκπροσωπηθεί από υπάλληλό της.
- 6 Όσον αφορά, πρώτον, το αίτημα ακυρώσεως της επίδικης πράξης, το Πρωτοδικείο εξέτασε, στα σημεία 24 έως 36 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, τον τελευταίο από τους τρεις λόγους στους οποίους στήριξε η ΕΚΤ την ένσταση απαραδέκτου και ο οποίος αφορά το εκπρόθεσμο της προσφυγής. Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου σχετικά με τον λόγο αυτό έχει ως εξής:

«24 Η [επίδικη] πράξη εκδόθηκε από την ΕΚΤ στις 12 Νοεμβρίου 1998. Οι ασκήσαντες ατομικώς προσφυγή (οι J. Priesemann, M. van de Velde και M. C. Cerafogli) δεν αμφισβητούν ότι έλαβαν γνώση την ίδια ημέρα. Εντούτοις, η επιτροπή προσωπικού ισχυρίζεται ότι ουδέποτε παρέλαβε, ως συλλογικό όργανο, τη διοικητική εγκύκλιο [11/98].

- 25 Όσον αφορά τον ανωτέρω ισχυρισμό, διαπιστώνεται ότι η επιτροπή προσωπικού δεν μπορεί να ενεργεί παρά μόνο μέσω των εκπροσώπων της. Δεδομένου ότι ο εκπρόσωπός της, ο J. Priesemann, έλαβε γνώση της διοικητικής εγκυκλίου 11/98 στις 12 Νοεμβρίου 1998, πρέπει να γίνει δεκτό ότι η επιτροπή προσωπικού της ΕΚΤ, ως συλλογικό όργανο, έλαβε επίσης γνώση της εγκυκλίου αυτής την ίδια ημέρα.

- 26 Κατά συνέπεια, πρέπει να εξεταστεί κατά πόσον η παρούσα προσφυγή ασκήθηκε εμπρόθεσμα.
- 27 Οι προσφεύγοντες άσκησαν την παρούσα προσφυγή βάσει του άρθρου 236 ΕΚ και του άρθρου 36.2 του καταστατικού του ΕΣΚΤ.
- 28 Συναφώς επιβάλλεται η παρατήρηση ότι το άρθρο 36.2 του καταστατικού του ΕΣΚΤ παραπέμπει, όσον αφορά τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι διαφορές μεταξύ της ΕΚΤ και των υπαλλήλων της υποβάλλονται στην κρίση του κοινοτικού δικαστή, στο καθεστώς που ισχύει για τους υπαλλήλους αυτούς.
- 29 Σύμφωνα με το άρθρο 42 των γενικών όρων απασχόλησης, ο κοινοτικός δικαστής επιλαμβάνεται της διαφοράς μόνο αν έχουν εξαντληθεί όλες οι προβλεπόμενες δυνατότητες εφαρμογής εσωτερικής διαδικασίας. Δεν αμφισβητείται ότι οι προσφεύγοντες δεν επιδίωξαν την ολοκλήρωση της διαδικασίας διοικητικής εξετάσεως ή των διαδικασιών ενστάσεως που προβλέπονται στο άρθρο 8.1 των Staff Rules.
- 30 Οι προσφεύγοντες όμως ισχυρίζονται ότι μπορούσαν να προσφύγουν στο Πρωτοδικείο χωρίς προηγουμένως να έχουν εξαντλήσει τις δυνατότητες που τους παρείχαν οι εσωτερικές διαδικασίες της ΕΚΤ.
- 31 Ακόμη και αν υποθεθεί ότι για την προσβολή μιας διοικητικής εγκυκλίου δεν είναι αναγκαία η εξάντληση των δυνατοτήτων που παρέχονται από τις εσωτερικές διαδικασίες της ΕΚΤ, πρέπει να γίνει δεκτό ότι για την άσκηση προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου ισχύει η δίμηνη προθεσμία που προβλέπει το άρθρο 8.2.1 των Staff Rules, το οποίο αποτελεί τις γενικές διατάξεις για την εκτέλεση του άρθρου 42 των γενικών όρων απασχόλησης. Δεδομένου ότι η προσφυγή ασκήθηκε δεκαπέντε και πλέον μήνες μετά από την έκδοση και τη δημοσίευση της επίδικης πράξης, ασκήθηκε εκπρόθεσμα.

- 32 Η ορθότητα της ερμηνείας αυτής επιβεβαιώνεται από την πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, κατά την οποία η αυστηρή εφαρμογή των κοινοτικών διατάξεων περί δικονομικών προθεσμιών ανταποκρίνεται στην επιταγή της ασφάλειας δικαίου και στην ανάγκη να αποφεύγεται κάθε αυθαίρετη διάκριση ή μεταχείριση κατά την απονομή της δικαιοσύνης (βλ., μεταξύ άλλων, διάταξη της 7ης Μαΐου 1998, C-239/97, Ιρλανδία κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-2655, σκέψη 7).
- 33 Τέλος, ακόμη και αν υποθεθεί ότι έπρεπε να εφαρμοστεί το άρθρο 35.1 του καταστατικού του ΕΣΚΤ, υπενθυμίζεται ότι η διάταξη αυτή κάνει λόγο για τις περιπτώσεις και τους όρους που καθορίζονται στη Συνθήκη, άρα και στο άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, που προβλέπει ότι η προσφυγή περί ακυρώσεως ασκείται εντός δύο μηνών, υπολογιζομένων, κατά περίπτωση, από τη δημοσίευση της πράξεως, την κοινοποίησή της στον προσφεύγοντα ή, ελλείψει δημοσίευσως ή κοινοποίησεως, από την ημέρα κατά την οποία ο προσφεύγων έλαβε γνώση της πράξεως (διάταξη του Πρωτοδικείου της 30ής Μαρτίου 2000, T-33/99, Méndez Pinedo κατά ΕΚΤ, Συλλογή Υπ.Υπ. 2000, σ. [I-A-63 και] II-273, σκέψη 23).
- 34 Επομένως, η προσφυγή, η οποία ασκήθηκε δεκαπέντε και πλέον μήνες μετά από την έκδοση και τη δημοσίευση της [επίδικης] πράξης, ασκήθηκε οπωσδήποτε εκπρόθεσμα.
- 35 Κατά συνέπεια, δεν χρειάζεται να εξεταστούν οι άλλοι λόγοι απαραδέκτου.
- 36 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι το ακυρωτικό αίτημα των προσφευγόντων πρέπει οπωσδήποτε να θεωρηθεί εκπρόθεσμο και, συνεπώς, να απορριφθεί ως απαράδεκτο.»

- 7 Όσον αφορά, δεύτερον, τα λοιπά αιτήματα, το Πρωτοδικείο αποφάνθηκε, με τη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, ως εξής:

«37 Με τα λοιπά αιτήματα καλείται το Πρωτοδικείο να απευθύνει διαταγές σε ένα κοινοτικό όργανο. Δεδομένου ότι, κατά πάγια νομολογία, το Πρωτοδικείο δεν έχει την αρμοδιότητα να απευθύνει τέτοιες διαταγές, τα λοιπά αυτά αιτήματα πρέπει επίσης να απορριφθούν ως απαράδεκτα (βλ. π.χ. απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Φεβρουαρίου 1998, T-124/96, Interporc κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-231, σκέψη 61).»

- 8 Κατόπιν αυτών το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή ως απαράδεκτη και αποφάσισε ότι κάθε διάδικος θα φέρει τα δικαστικά του έξοδα.

Η αναίρεση

- 9 Οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τρεις λόγους αναιρέσεως και ζητούν να ακυρωθεί η αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη και να γίνουν δεκτά τα αιτήματα που υπέβαλαν πρωτοδίκως ή, επικουρικά, να αναπεμφθεί η υπόθεση στο Πρωτοδικείο.
- 10 Η ΕΚΤ υποστηρίζει ότι, με την αναίρεση, οι αναιρεσείοντες επιδιώκουν στην πραγματικότητα να εξετάσει το Δικαστήριο εκ νέου τα πραγματικά περιστατικά και τα επιχειρήματα που διατυπώθηκαν ενώπιον του Πρωτοδικείου, χωρίς να συγκεκριμενοποιούν την παραβίαση του δικαίου την οποία θεωρούν ότι τέλεσε το Πρωτοδικείο. Η ΕΚΤ ζητεί επομένως την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως και την καταδίκη των αναιρεσειόντων στα δικαστικά έξοδα.

- 11 Κατά το άρθρο 119 του του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως είναι προδήλως απαράδεκτη ή προδήλως αβάσιμη, το Δικαστήριο μπορεί, κατά πάσα στάση της δίκης, να την απορρίψει με αιτιολογημένη διάταξη, χωρίς να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία.

Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

- 12 Με τον πρώτο λόγο αναιρέσεως, που περιλαμβάνει τέσσερα σκέλη, οι αναιρεσιόντες ισχυρίζονται ότι, μολονότι το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι η προσφυγή τους είχε ασκηθεί βάσει των άρθρων 236 ΕΚ και 36.2 του καταστατικού του ΕΣΚΤ, κακώς θεώρησε ότι η προσφυγή δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις παραδεκτού που θέτουν οι διατάξεις αυτές.

Επί του πρώτου σκέλους

- 13 Με το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσιόντες ισχυρίζονται ότι κακώς το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, ότι η δίμηνη προθεσμία του άρθρου 8.2.1 των Staff Rules είχε εφαρμογή επι της υποθέσεως που είχε υποβληθεί στην κρίση του. Κατά τους αναιρεσιόντες, η διάταξη αυτή αφορά μόνο τις διαφορές που έχουν ως αντικείμενο δικαιώματα επιμέρους ατόμων, ενώ τα επίδικα εν προκειμένω δικαιώματα είναι συλλογικά δικαιώματα. Τα άρθρα 42 και 45 των γενικών όρων απασχόλησης επιτρέπουν όμως την άσκηση ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής με αντικείμενο συλλογικά δικαιώματα, για την οποία δεν ισχύει καμία προθεσμία.
- 14 Συναφώς υπενθυμίζεται ότι η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου αφορούσε διαφορά μεταξύ της ΕΚΤ αφενός και ορισμένων υπαλλήλων της και της επιτροπής προσωπικού αφετέρου.

- 15 Από το άρθρο 36.2 του καταστατικού του ΕΣΚΤ προκύπτει σαφώς ότι ο κοινοτικός δικαστής είναι αρμόδιος να εκδικάζει τις διαφορές μεταξύ της ΕΚΤ και των υπαλλήλων της εντός των ορίων και υπό τις προϋποθέσεις που ορίζονται στους όρους απασχόλησης των υπαλλήλων της ΕΚΤ.
- 16 Σύμφωνα όμως με τις προϋποθέσεις ασκήσεως προσφυγής ενώπιον του κοινοτικού δικαιοδοτικού οργάνου, οι οποίες προβλέπονται στο άρθρο 42 των γενικών όρων απασχόλησης και διευκρινίζονται στο άρθρο 8.2 των Staff Rules, οι προσφυγές πρέπει, μεταξύ άλλων, να ασκούνται εντός προθεσμίας δύο μηνών.
- 17 Όσον αφορά την επιτροπή προσωπικού, ακόμη και αν υποτεθεί ότι νομιμοποιείται να ασκήσει προσφυγή ενώπιον ενός κοινοτικού δικαιοδοτικού οργάνου κατά πράξεως όπως η διοικητική εγκύκλιος 11/98, για την άσκηση της προσφυγής αυτής ισχύει οπωσδήποτε, είτε βάσει του άρθρου 8.2.1 των Staff Rules είτε βάσει του άρθρου 35.1 του καταστατικού του ΕΣΚΤ είτε βάσει του άρθρου 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ, προθεσμία δύο μηνών.
- 18 Επομένως, το Πρωτοδικείο δεν έσφαλε περί το δίκαιο, όταν έκρινε, με τη σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, ότι ίσχυε για την ενώπιόν του άσκηση της προσφυγής η δίμηνη προθεσμία.
- 19 Κατά συνέπεια, το πρώτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο.

Επί του δεύτερου σκέλους

- 20 Με το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσιόντες ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο δεν έλαβε υπόψη ότι το άρθρο 8.2.1 των Staff Rules είναι

πλήρως ανίσχυρο, δεδομένου ότι η έκδοση των Staff Rules, των κανόνων που εφαρμόζονται στο προσωπικό, είναι αθεράπευτα πλημμελής από νομική άποψη, καθόσον δεν πραγματοποιήθηκε σύμφωνα με τα άρθρα 36, παράγραφος 1, και 47, παράγραφος 2, του καταστατικού του ΕΣΚΤ. Συγκεκριμένα, η εκτελεστική επιτροπή της ΕΚΤ εξέδωσε τους Staff Rules χωρίς τη σύμπραξη του διοικητικού συμβουλίου της ΕΚΤ και του γενικού συμβουλίου της ΕΚΤ και επομένως ενήργησε καθ' υπέρβαση αρμοδιότητας και κατά παράβαση των εν λόγω διατάξεων.

- 21 Συναφώς αρκεί η διαπίστωση ότι οι αναιρεσείοντες ουδέποτε επικαλέστηκαν αυτή την πλημμέλεια ενώπιον του Πρωτοδικείου.
- 22 Αν επιτρεπόταν στον διάδικο να προβάλει για πρώτη φορά ενώπιον του Δικαστηρίου ισχυρισμό που δεν πρόβαλε ενώπιον του Πρωτοδικείου, τούτο θα σήμαινε ότι ο διάδικος αυτός θα είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στην κρίση του Δικαστηρίου διαφορά με ευρύτερο περιεχόμενο απ' ό,τι η διαφορά που εκδίκασε το Πρωτοδικείο. Όταν όμως έχει ασκηθεί αναιρεση, η αρμοδιότητα του Δικαστηρίου περιορίζεται στον έλεγχο της εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτιμήσεως των ισχυρισμών που προβλήθηκαν και εξετάστηκαν ενώπιόν του (βλ. απόφαση της 1ης Ιουνίου 1994, C-136/92 P, Επιτροπή κατά Brazzelli Lualdi κ.λπ., Συλλογή 1994, σ. I-1981, σκέψη 59, και διάταξη της 25ης Ιανουαρίου 2001, C-111/99 P, Lech-Stahlwerke κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-727, σκέψη 25).
- 23 Το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, δεδομένου ότι δεν προβλήθηκε ως ισχυρισμός ενώπιον του Πρωτοδικείου, είναι προδήλως απαράδεκτο.

Επί του τρίτου σκέλους

- 24 Με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες ισχυρίζονται, πρώτον, ότι αποπειράθηκαν να επιλύσουν τη διαφορά εντός της ΕΚΤ πριν ασκή-

σουν την προσφυγή τους ενώπιον του Πρωτοδικείου και, δεύτερον, ότι οι γενικοί όροι απασχόλησης δεν επιβάλλουν, εν πάση περιπτώσει, την υποχρέωση κινήσεως εσωτερικής διαδικασίας πριν από την άσκηση προσφυγής ενώπιον του Πρωτοδικείου, όταν αντικείμενο της διαφοράς είναι συλλογικά δικαιώματα.

- 25 Όσον αφορά το πρώτο μέρος του σκέλους αυτού, δηλαδή τον ισχυρισμό ότι η επιτροπή προσωπικού τήρησε τις εσωτερικές διαδικασίες, επιστημαίνεται ότι ισοδυναμεί με αμφισβήτηση της ορθότητας της εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο με τη σκέψη 29 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης.
- 26 Από τα άρθρα 225 ΕΚ και 51 του Οργανισμού ΕΚ του Δικαστηρίου προκύπτει όμως ότι η αίτηση αναίρεσεως περιορίζεται σε νομικά ζητήματα. Έπομένως, μόνον το Πρωτοδικείο είναι αρμόδιο για τη διαπίστωση των πραγματικών περιστατικών, εκτός των περιπτώσεων που η ουσιαστική ανακρίβεια των διαπιστώσεών του προκύπτει από τα στοιχεία της δικογραφίας που του υποβλήθηκαν, καθώς και για την εκτίμηση των περιστατικών αυτών. Η εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών δεν αποτελεί νομικό ζήτημα υποκείμενο, ως τέτοιο, στον έλεγχο του Δικαστηρίου, πλην της περιπτώσεως αλλοιώσεως των προσκομισθέντων ενώπιον του Πρωτοδικείου αποδεικτικών στοιχείων (βλ. αποφάσεις της 2ας Μαρτίου 1994, C-53/92 P, Hilti κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. I-667, σκέψη 42, και της 21ης Ιουνίου 2001, C-280/99 P έως C-282/99 P, Moccia Imre κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2001, σ. I-4717, σκέψη 78).
- 27 Δεδομένου ότι οι αναιρεσιδόντες δεν απέδειξαν εν προκειμένω ότι αλλοιώθηκαν τα αποδεικτικά στοιχεία που υποβλήθηκαν στο Πρωτοδικείο, το πρώτο μέρος του τρίτου σκέλους πρέπει να απορριφθεί ως προδήλως απαράδεκτο.
- 28 Όσον αφορά το δεύτερο μέρος του τρίτου σκέλους, είναι αλυσιτελές, διότι, όπως εκτίθεται στη σκέψη 31 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, η προσφυγή ασκήθηκε

δέκα πέντε και πλέον μήνες μετά από την έκδοση και τη δημοσίευση της επίδικης πράξης και, εν πάση περιπτώσει, όπως διαπιστώθηκε με τις σκέψεις 16 και 17 της παρούσας διάταξης, ίσχυε προθεσμία δύο μηνών.

- 29 Κατά συνέπεια, το δεύτερο μέρος του τρίτου σκέλους πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τέταρτου σκέλους

- 30 Τέλος, με το τελευταίο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη στη σκέψη 25 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, καθόσον δέχτηκε ότι η επιτροπή προσωπικού, ως συλλογικό όργανο, είχε λάβει γνώση της διοικητικής εγκυκλίου 11/98 για τον λόγο ότι είχαν λάβει γνώση οι εκπρόσωποί της. Ο συλλογισμός αυτός όμως είναι νομικά αβάσιμος και οδηγεί σε απαράδεκτα αποτελέσματα. Κατά τους αναιρεσείοντες, δεν επιτρέπεται να τεκμαίρεται ότι η επιτροπή προσωπικού έχει λάβει γνώση μιας πράξεως ή παραλείψεως του εργοδότη, ενόσω ένα από τα μέλη της ή ένας από τους εκπροσώπους της δεν έχει λάβει τη σχετική πληροφορία υπό την ιδιότητά του αυτή.
- 31 Συναφώς αρκεί να τονιστεί ότι καλώς το Πρωτοδικείο έκρινε, με τη σκέψη 25 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, ότι η επιτροπή προσωπικού δεν μπορεί να ενεργεί παρά μόνο μέσω των εκπροσώπων της, οπότε πρέπει να θεωρηθεί ότι έλαβε γνώση της διοικητικής εγκυκλίου 11/98 όταν έλαβε γνώση της εγκυκλίου αυτής ο εκπρόσωπός της.
- 32 Δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες δεν απέδειξαν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη συναφώς, το τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου αναιρέσεως πρέπει συνεπώς να απορριφθεί ως προδήλως αβάσιμο.

- 33 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί εν μέρει ως προδήλως απαράδεκτος και εν μέρει ως προδήλως αβάσιμος.

Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

- 34 Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως οι αναιρεσείοντες βάλλουν κατά του συλλογισμού του Πρωτοδικείου που εκτίθεται στη σκέψη 33 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, ισχυριζόμενοι ότι το άρθρο 230, πέμπτο εδάφιο, ΕΚ και οι προθεσμίες που προβλέπει η διάταξη αυτή δεν ισχύουν για την άσκηση προσφυγής κατά της διοικητικής εγκυκλίου 11/98. Οι εγκύκλιοι αυτές δηλαδή δεν αποτελούν κανονιστικές πράξεις, κατά των οποίων και μόνο μπορεί να ασκηθεί προσφυγή βάσει της διατάξεως αυτής.
- 35 Συναφώς επιβάλλεται η παρατήρηση ότι, όπως προκύπτει σαφώς από την αναιρεσιβαλλόμενη διάταξη, το Πρωτοδικείο εξέτασε ως εκ περισσού το ζήτημα του παραδεκτού της προσφυγής βάσει του άρθρου 35.1 του καταστατικού του ΕΣΚΤ και, κατά συνέπεια, του άρθρου 230 ΕΚ.
- 36 Υπό τις συνθήκες αυτές δεν έχει σημασία το γεγονός ότι το Πρωτοδικείο έκρινε επιπλέον, με τη σκέψη 33 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, ότι οι νυν αναιρεσείοντες είχαν ασκήσει την προσφυγή τους εκπρόθεσμα. Δεδομένου ότι αυτή η αιτιολογία παρατίθεται ως εκ περισσού, οι κατ' αυτής προβαλλόμενες αιτιάσεις, ακόμα και αν θεωρηθούν αποδεδειγμένες, δεν μπορούν να οδηγήσουν σε ακύρωση της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης (βλ. συναφώς απόφαση της 16ης Σεπτεμβρίου 1997, C-362/95 P, Blackspur DIY κ.λπ. κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 1997, σ. I-4775, σκέψη 23).
- 37 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής και πρέπει να απορριφθεί.

Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως

- 38 Με τον τελευταίο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσιόντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε νομική πλάνη, δεχόμενο, με τη σκέψη 37 της αναιρεσιβαλλόμενης διάταξης, ότι το αίτημά τους περί διατυπώσεως διαταγής προς την ΕΚΤ ήταν απαράδεκτο για τον λόγο ότι το Πρωτοδικείο δεν είναι αρμόδιο να απευθύνει τέτοιες διαταγές στα κοινοτικά όργανα.
- 39 Συναφώς διαπιστώνεται ότι, αφού δεν αμφισβητείται, αν ληφθεί κυρίως υπόψη η σκέψη 28 της παρούσας διάταξης, ότι η προσφυγή ασκήθηκε ενώπιον του Πρωτοδικείου εκπρόθεσμα, αυτός ο λόγος αναιρέσεως είναι αλυσιτελής και πρέπει συνεπώς να απορριφθεί.
- 40 Κατά συνέπεια, η αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως εν μέρει προδήλως απαράδεκτη και εν μέρει προδήλως αβάσιμη.

Επί των δικαστικών εξόδων

- 41 Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Αφού η ΕΚΤ ζήτησε την καταδίκη των αναιρεσιόντων, οι οποίοι ηττήθηκαν, στα έξοδα αυτά, οι αναιρεσιόντες πρέπει να καταδικαστούν στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα)

διατάσσει:

- 1) Απορρίπτει την αίτηση αναιρέσεως.**

- 2) Καταδικάζει την Επιτροπή Προσωπικού της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, τον J. Priesemann, τον M. van de Velde και την M. C. Cerafogli στα δικαστικά έξοδα.**

Λουξεμβούργο, 13 Σεπτεμβρίου 2001.

Ο Γραμματέας

R. Grass

Ο Πρόεδρος του τρίτου τμήματος

C. Gulmann